

**Dječakov otac brže povika:
„Vjerujem! Pomozi mojoj nevjeri!“***(Mk 9,24)¹*

Isus je putovao u Jeruzalem u pratnji učenika. Već ih je počeo pripremati za odlučujući čas, kada će ga vjerski poglavari odbaciti, a Rimljani osuditi na smrt i razapinjanje, nakon čega će se dogoditi uskrsnuće.

Teško je to razumjeti Petru i ostalima koji su ga slijedili, ali Markovo evanđelje prati nas u postupnom otkrivanju Isusova poslanja: izvršiti konačno spasenje čovječanstva po krhkosti patnje.

Na tom putu Isus susreće mnoge ljude i postaje blizak svakome u njegovim potrebama. Ovdje prihvaća vapaj jednoga oca za pomoć. On ga moli da ozdravi njegovo dijete, teško oboljelo, vjerojatno od epilepsije.

Da bi se čudo moglo dogoditi, Isus od oca zauzvrat nešto traži: da vjeruje.

Dječakov otac brže povika: „Vjerujem! Pomozi mojoj nevjeri!“

Očev odgovor, izgovoren naglas pred mnoštvom koje se okupilo oko Isusa, naizgled je proturječan. Taj čovjek, baš kao i mi, doživljava krhkost vjere, nemogućnost punog povjerenja u Božju ljubav, u njegov plan sreće za svako njegovo dijete.

S druge strane, Bog vjeruje čovjeku i ne čini ništa bez njegova doprinosa, bez njegova slobodnog pristanka. On traži naš dio, pa makar i mali: prepoznati Njegov glas u našoj savjesti, uzdati se u Njega i zauzvrat početi ljubiti.

Dječakov otac brže povika: „Vjerujem! Pomozi mojoj nevjeri!“

Velik dio kulture u koju smo uronjeni uzvisuje agresivnost u svim njezinim oblicima kao pobjedničko oružje za postizanje uspjeha.

S druge strane, Evanđelje nam podastire paradoks: priznavanje naših slabosti, ograničenja i krhkosti polazište je za stupanje u odnos s Bogom i sudjelovanje s njim u najvećem postignuću: sveopćem bratstvu.

Isus nas je cijelim svojim životom učio logici služenja, izabiranju posljednjega mjesta. To je najbolji položaj da se prividni poraz pretvori u pobjedu koja nije sebična i kratkotrajna, već podijeljena i trajna.

Dječakov otac brže povika: „Vjerujem! Pomozi mojoj nevjeri!“

Vjera je dar koji možemo i moramo ustrajno moliti, kako bismo surađivali s Bogom i mnogima otvarali putove nade.

Chiara Lubich je napisala: „Vjerovati znači osjećati da nas Bog gleda i ljubi; znati da svaku našu molitvu, svaku riječ i svaki pokret, svaki žalostan i radostan ili nevažan događaj, svaku bolest, sve, sve, sve [...] Bog gleda. A ako je Bog Ljubav, potpuno povjerenje u Njega samo je logična posljedica toga. Zato možemo imati ono povjerenje koje nas potiče da često razgovaramo s Njim, da mu izložimo naše situacije, naše odluke i naše planove. Svatko se od nas može prepustiti Njegovoj ljubavi, siguran da će ga shvatiti, utješiti i pomoći mu. [...] 'Gospodine – možemo ga moliti – daj da ostanem u tvojoj ljubavi. Daj da nikada ni trenutka ne živim a da ne osjećam, primjećujem i znam po vjeri, ili po iskustvu, da me Ti ljubiš, da nas Ti ljubiš.' A potom, ljubeći, neprestano ljubeći, naša će vjera postati postojana i čvrsta. Ne samo da ćemo vjerovati u Božju ljubav, nego ćemo ga jasno osjećati u svojoj duši, te ćemo vidjeti kako se oko nas događaju čuda.“²

Letizia Magri

¹ Riječ za život koju predlažemo za ovaj mjesec ista je ona koju je skupina pripadnika raznih Crkava u Njemačkoj odabrala za život tijekom cijele ove godine.

² C. Lubich, Riječ života za listopad 2004., Novi svijet br. 10/2004.